

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dn. Conradi Clingii Theologi Et Ecclesiastae Celeberrimi
(dum vixit) apud Erphordiam Turingiæ, Catechismus
Catholicus, summam Christianæ institutionis III. libris
succinctim complectens**

Klinge, Konrad

Coloniae, 1570

VD16 K 1309

caput III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29452

1. *Quid sit iustificatio hominis.*
2. *Quomodo accipitur gratis per Fidem in Christum.*
3. *Quòd eam necessariò sequi debeat obedientia legis & pia opera, alioqui non retinetur.*

Iustificatio est gratuita, id est immerita remissio peccatorum, & acceptatio personæ ad vitam æternam possidendam propter fidem in Christum: Christus enim persona est, propter quam credentibus imputatur gratis remissio peccatorum. Iustificati gratis per gratiam illius. Fides medium est, quo impetratur siue acceptatur remissio peccatorum, quia Fides assentit & credit promissioni diuinæ de Christo, quòd propter illum vult remittere peccatū. Huic oēs Prophetæ testimoniū perhibent, Ioan. 3. vt omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam &c. Hęc Fides, quæ sic credit verbo Dei, facit vt peccator reputetur iustus propter Christum. Arbitramur fide iustificari hominem, tametsi adhuc sint reliquæ peccatorum in carne, non vult tamē ea imputare nobis. Vita æterna res est, quæ necessariò sequitur iustificatos, idq; ex pmissione iustificatis facta, Ioan. 3. vt omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Causa igitur iustificationis est, gratuita imputatio iustitiæ, ac gratia DE I propter fidem in Christum. Iustificari igitur significat, forensi more iustum reputari seu pronuciari. Iustus in his Pauli disputationibus significat, idem quod acceptus DE O vel placens Deo: Et iustificatio est remissio peccatorum, & acceptatio coram DE O, cum qua
est

est coniuncta donatio Spiritus sancti. Nam cum iustificamur, donamur Spiritu sancto, quia corda illum concipiunt, cum audiunt Euangeliū, & ei assentiuntur, ac Fide se sustentant in paucibus peccati, ut promissionē Spiritus accipiamus per fidē: hęc acceptio Spiritus sancti, vocatur regeneratio seu renouatio. Et est inchoatio vitæ æternæ in nobis, sicut Christus inquit Ioan. 17. Hęc est vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum, & quem misisti Iesum Christum.

Hoc igitur semper in animo tenere oportet, quod Deus pater promisit se nobis ignosciturū propter Christum, sicuti scriptura testatur. Sic promisit Adæ Gen. 3. minatus serpenti: Ipsum semen conteret caput tuū. Sic Abrahæ Genesis XXII. In semine tuo benedicentur &c. Hoc autem semen Christus est, Galat. 3. Sic Dauid Psalm. 131. De fructu vētris tui &c. Hoc ipsum quod Deus Pater vult ignoscere propter Christum, testatur ipsemet CHRISTVS Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, &c. Sic Petrus Acto. 10. Huic omnes Prophetæ &c. Paulus ad Colossen. 1. In ipso (scilicet Christo) complacuit Patri reconciliari omnia in ipsum, pacificans per sanguinem crucis eius, siue quæ in cælis, siue quæ in terris sunt. His scripturæ locis & Dei verbis credere simpliciter oportet, & nullatenus dubitare: Qui enim hæsitat, maximè DEVM inhonorat, tanquam verax non sit, Ioan. 3. Rom. 3. Pœnitere igitur oportet de peractis vitijs & cessare, ac sic confugere ad Dei misericordiam, & optare remissionem & credere exhibitam. Fides autem hæc non potest esse sine pœnitentia & contritione peccatorum. Qui enim gratiam & misericordiam cupit, is ut doleat & pœniteat necesse est. Alioqui non iustificabitur. Igitur Christus ipse prædicat pœnitentiam & fidem Euangelij, Marc. 1. Et sic iussit prædicari in nomine eius pœnitentiam & remissionem, Luc. 24.

Iustific.

Iustificatio accipitur gratis per fidem in Christum id est, sine merito præcedenti, & secundum gratiam imputatur, non secundum debitum Rom. 4. Alioqui gratia non esset gratia, Rom. 11. Igitur particula, gratis, excludit conditionem meriti seu nostræ dignitatis, idque propter duas causas præcipuè: Primum, ut in Christum mediatorem transferatur causa beneficii, hoc est, ut intelligamus nobis ignosci non propter nostram dignitatem, sed propter Christum: Illum constituit pater propitiatorem in sanguine ipsius, Rom. 3. Secundò, ut beneficium sit certum, Rom. 4. idè ex fide, ut promissio sit firma: si enim penderet ex conditione nostræ dignitatis, fieret incertum. nam si conscientia iudicaret ita nobis ignosci, postquam satis magnam contritionem, & alia merita habeamus, facile aliquis qui non satis magnam contritionem & merita se habere putaret, prorsus adigeretur ad desperationem, & fieret incertum promissum in Evangelio. Sunt enim duplices promissiones in scripturis, legales, ut Leuit. 18. Qui fecerit ea homo, viuet in eis, Matt. 19. Si vis ad vitam ingredi, serua mandata. Tales autem promissiones sunt conditionales, hoc est, habent conditionem implendi legem: Est etiam promissio propria & Evangelica, & hæc est gratuita vel immerita, id est, non habet conditionem legis tanquam causam beneficii, seu conditionem nostræ dignitatis tamen si habeamus conditionem fidei. Facit igitur hæc particula, gratis, discrimen inter promissiones legales & Evangelicas. Est quoque necesse, tenere hanc particulam, gratis. Nam in vero agone & certamine conscientia non disputat, vtrum Deus sit misericors, an remittat peccata: sed illud querit, an nobis & indignis velit remittere: Hic est vnus portus conscientia tenendus, quod certum sit gratis remitti peccata, quod promissio Evangelij propria sit & gratuita, nec habeat conditionem nostræ dignitatis. Nec

tis. Nec tollitur per particulam, gratis, contritio vel pœnitentia, fides, sacramenta, nec opera sequentia iustificationem, vt obedientia legis: nec enim omnia exiguntur, sed vt intelligatur quòd in opere iustificationis gratis imputatur nobis iustitia propter Christum sine nostro merito, vt laudetur gloria gratiæ Dei, Ephe. 1. Sed extra opus iustificationis necessariã esse obedientiam legis, vt patebit in sequentibus. Vt enim beneficium transferatur in Christum, & vt conscientia nostra sit certa, ideo Apostolus vtitur huiuscemodi particula, gratis.

Iustificationem necessariò sequi debet obedientia legis. Nam tametsi iusto non est lex posita, quòd ad accusandum attinet, aut quòd peccatorem iustificet: est tamen ei posita, quatenus docet eum, & requirit obedientiam: nam docet quid Deo placeat, 2. Tit. 3. Omnis scriptura diuinitus inspirata, &c. Causæ igitur, quare necessariò sequi debeat obedientia legis iustificationem, sunt: Prima, quia Deus mandauit vt obediamus. Luc. 6. Quid autem vocatis me, Domine domine, & non facitis quæ dico vobis? 1. Ioan. 5. Hæc enim est charitas Dei, vt mandata eius custodiamus. Secunda, quia non potest existere fides in ijs, qui nõ agunt pœnitentiam, sed laxant frenum cupiditibus, Luc. 11. Misericordia eius à progenie in progenies timentibus eum. Rom. 6. Si secundum carnem vixeritis, moriemini, id est, Non retinebitis. Tertia, quoniam fides extinguitur, si non exerceatur inuocatione, afflictionibus, & bonis operibus, sicut habetur in cantico Deuteronomij 32 Deum qui te genuit, dereliquisti, & oblitus es Domini creatoris tui. Sit Matt. 5. Sic luceat lux vestra coram hominibus, vt videant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum qui in cœlis est. Semper enim operibus præire debet fides, vt cogitet mens se obedire velle Deo, & hoc opus placere Deo propter Christum, & roget vt regatur à Deo:

3.

Causa I.

II.

III.

Deo:

Deo: Sic Dauid constituit in sua vocatione se velle obedire Deo, & sentit illa opera vocationis Deo placere propter promissam misericordiam, & rogat vt Deus eius vocationē gubernet. Hoc modo fides exercenda est in omnibus operibus. Quarta causa, sunt promissiones additæ operibus ac præmia. 1. Corint. 3 Vnusquisq; mercedem accipiet &c. scilicet accidentalem. Iam habet iustificatus fide essentialem, id est,

V. Christi beneficium. Quinta causa, comminationes graues, quæ minantur post agnitam veritatem apostatis, sicut Petrus inquit 2. Pet. 2. Melius foret non agnouisse veritatē, &c. Ioan. 5. Ecce sanus factus es, iam noli peccare, ne deterius tibi aliquid cōtingat. Et Iudas in sua canonica vehemēter cōtra tales clamat & concionatur, grauißima adducens exempla angelorum malorum, filiorum Israhel. & ciuitatum Sodomæ ac Gomorrhæ. hoc igitur ponderare deberent carnales & mundani peccatores. Vt igitur fides iustificationis retineatur, necessaria sunt opera charitatis primò: Deindè, quoniã fragiles sumus in obseruãdis Dei præceptis & pijs operibus, ob id imploramus preces Angelorū, deindè Sanctorū, vt nos adiuuent illi, quatenus permaneamus in apprehensa iustitia. Caro, mundus, sathan plurimū impugnant, non aut opera aut preces sanctorum nos saluant nec iustificant, sed Deus propter Christum. Aditus ad Euangeliū Christi, vel ad Christianismū ipsum, nulla opera ad iustitiã requisita præsupponit. Accessus ad Christum, per ostium fidei est, non per circumcisionem vel alia legis opera. Iustificari, est aliud nihil, quàm ex impio fieri acceptum Deo, & iudicio Christi ascribi. Id aut fieri per fidē, & nō per legis opera, vbiq; docet Apostolus contra Iudæos. Opera quæ hanc fidem in Christiano iustificato sequuntur, non sunt inutilia. Fidem enim ostendūt viuã & perfectam, & iuxta suos gradus, etiã habent gradus præmiorum. Causa tamen salutis &

præmio-

præmiorum, non sunt opera, sed cognita Dei voluntas & misericordia propter Christum. Nec opera nostra sunt precium salutis & remissionis peccatorum, sed vnica mors Christi, precium & hostia est pro peccatis totius mundi. Hoc tamen precium nulli distribuitur in præsentem ad remissionem peccatorum, nisi pœnitenti & credenti: neq; ad salutem in futuro accipiendam, nisi diuina præcepta seruanti, licet nõ propter illa præcepta. Fides igitur est necessaria ad salutem, propter apprehensam iustificationem: Dilectio, propter retentionem. Et sic vtrunque est necessarium ad salutem.

CAPVT IIII.
ARGVMENTA.

1. *Quæ peccata simul existant cum fide, gratia, atq; Spiritu sancto.*
2. *Quæ peccata excutiant gratiam Dei & Spiritu sancti.*
3. *Quos homines Spiritu sanctus adiuet: & eis adsistat, vt vincantur vitiosi motus.*

ristus docuit omnes homines, etiam quantumcunque sanctos, orare vt dimittantur debita. Matt. 6. Illoq; significare voluit, etiam in sanctis manere peccata. Fide enim in Spiritu sunt sancti, carnales tamẽ, fragiles & peccatores, sicut Paulus qui fuit sanctus spiritu & fide: attamen conqueritur, quod non habitat in carne sua bonũ, Rom. 7. fuit Petrus sanctus spiritu, quando dixit: Tu es Christus filius Dei viui, hoc credẽdo & confitẽdo: attamen peccator, dum Christum ex carnis timore negat, Mat. 16. & 26. Sic omnes sancti aliquandò ex fragilitate carnis lapsi sunt: hoc quod etiam legimus de Apostolis, quoties